

Когато семейството на бай Димитра легна и заспа, Мичка стана лекичко. Започна да оглежда прозореца и пресмѣта, какъ ще може безшумно да достигне горното му крило, което оставяха отворено. Дълго мисли. Най-сетне реши да се покатери внимателно по пердето. Тъй и стори. Бавно, като се пазѣше да не драще, тя стигна до отворения прозорецъ. Скочи на рамката му, а оттамъ на черешевия клонъ, чиито листа трептѣха до самия прозорецъ. Мжchnото бѣше до тукъ. Другитѣ клони на старата череша лежеха върху покрива на дърварника, кждето отдавна търпеливо чакаха Мичкината майка и Панчо.

Мичка бѣше преживѣла толкова много, откакто я бѣха отдѣлили отъ майка ѝ, толкова нови нѣща бѣше научила, че не знаеше, какво по-напредъ да имъ разкаже? Накрая реши, следъ тжжната история, която имъ бѣше разказа-

ла следъ обѣдъ, да имъ разправи нѣщо весело. А имаше и какво.

— Отъ известно време, — започна тя, — азъ тайничко се вмѣквамъ въ стаята, гдето учи Минко. Свирамъ се подъ катедрата и незабелязана отъ никого стоя, докато ученицитѣ учатъ. Не ми се стои вкжщи сама. Минко се бави много.

Вие може да не знаете, какво нѣщо е катедра. Пъкъ и откжде ще знаете? Никога не ви се е случвало да влѣзете въ училище. Катедрата е нѣщо като маса, само че, освенъ чекмеджетата, отстрани има и долапче. Въ него учителката слага тетрадкитѣ на ученицитѣ, моливи, гуми и разни други нѣща. Тази катедра е поставена върху голѣмъ, плосъкъ сандѣкъ. Въ тоя сандѣкъ се крия азъ. Днесъ бѣхъ тамъ само преди обѣдъ. Когато влизахъ въ стаята, безъ малко едно дете щѣше да ме види! То дори ме видѣ и каза на други